

К О Н В Е Н Ц І Я
між Урядом України та Урядом Ірландії
про уникнення подвійного оподаткування та запобігання податковим
ухиленням стосовно податків на доходи та доходи від відчуження майна

Уряд України та Уряд Ірландії,

бажаючи укласти Конвенцію про уникнення подвійного оподаткування та запобігання податковим ухиленням стосовно податків на доходи та доходи від відчуження майна,

домовилися про таке:

Стаття 1

Особи, на яких поширюється дія Конвенції

Дія цієї Конвенції поширюється на осіб, які є резидентами однієї або обох Договірних Держав.

Стаття 2

Податки, на які поширюється дія Конвенції

1. Дія цієї Конвенції поширюється на податки на доходи та доходи від відчуження майна, що стягуються від імені Договірної Держави або її адміністративно-територіальних одиниць, або місцевих органів влади, незалежно від способу їх стягнення.

2. Податками на дохід і на капітал вважаються всі податки, що справляються із загальної суми доходу або з елементів доходу чи капіталу, включаючи податки на доходи від відчуження рухомого чи нерухомого майна,

3. Податками, на які поширюється дія цієї Конвенції є:

a) в Україні:

(i) податок на прибуток підприємств; і

(ii) податок на доходи фізичних осіб;

(далі - український податок);

b) в Ірландії:

(i) податок на прибуток;

(ii) універсальний соціальний податок на доходи;

(iii) корпоративний податок; та

(iv) податок на доходи від відчуження майна;

(далі - ірландський податок).

4. Дія цієї Конвенції поширюється також на будь-які ідентичні або подібні за змістом податки, які стягуються після дати підписання цієї Конвенції, в доповнення до або замість існуючих податків. Компетентні органи Договірних Держав повідомляють один одного про будь-які істотні зміни, що відбулися в їх податкових законодавствах.

Стаття 3 Загальні визначення

1. Для цілей цієї Конвенції, якщо із контексту не випливає інше:

а) термін «Україна» при використанні в географічному значенні означає територію України, її континентальний шельф і її виключну (морську) економічну зону, включаючи будь-яку іншу територію за межами територіальних вод України, яка відповідно до міжнародного права визначається або може бути в подальшому визначена як територія, в межах якої можуть здійснюватись права України стосовно морського дна, надр та їх природних ресурсів;

б) термін «Ірландія» включає будь-яку територію за межами територіальних вод Ірландії, яка була або може бути в подальшому визначена відповідно до законів Ірландії стосовно Виключної Економічної Зони та Континентального Шельфу, як територія в межах якої Ірландія може здійснювати такі суверенні права та повноваження відповідно до міжнародного права;

с) термін «національна особа» стосовно Договірної Держави означає:

(i) будь-яку фізичну особу, що має національність або громадянство Договірної Держави;

(ii) будь-яку юридичну особу, товариство або асоціацію, що одержує свій статус як такий за чинним законодавством Договірної Держави;

д) терміни «Договірна Держава», «одна з Договірних Держав» і «інша Договірна Держава» означають Україну або Ірландію залежно від контексту; та термін «Договірні Держави» означають Україну та Ірландію;

е) термін «особа» включає фізичну особу, компанію та будь-яке інше об'єднання осіб;

ф) термін «компанія» означає будь-яку юридичну особу або будь-яке інше утворення, що розглядається з метою оподаткування як юридична особа;

г) терміни «підприємство Договірної Держави» та «підприємство іншої Договірної Держави» означають відповідно підприємство, що керується резидентом Договірної Держави, та підприємство, що керується резидентом іншої Договірної Держави;

г) термін «міжнародне перевезення» означає будь-яке перевезення морським або повітряним судном, що експлуатується підприємством Договірної Держави, крім випадків, коли морське або повітряне судно експлуатується виключно між пунктами в іншій Договірній Державі;

і) термін «компетентний орган» означає, у випадку України, Міністерство фінансів України або її повноважного представника, та, у випадку Ірландії, Податкова служба або її повноважного представника.

2. При застосуванні цієї Конвенції Договірною Державою будь-який термін, не визначений у Конвенції, має те значення, яке надається йому на той момент законодавством цієї Держави щодо податків, на які поширюється дія цієї Конвенції, якщо з контексту не випливає інше.

Стаття 4 Резидент

1. Для цілей цієї Конвенції термін «резидент однієї Договірної Держави» означає будь-яку особу, яка за законодавством цієї Держави підлягає оподаткуванню в ній на підставі місця проживання, постійного місця перебування, місця управління, місця реєстрації або іншого аналогічного критерію, а також включає цю Державу і будь-яку її адміністративно-територіальну одиницю чи місцевий орган влади. Цей термін, водночас, не включає будь-яку особу, яка підлягає оподаткуванню в цій Державі лише стосовно доходів із джерел у цій Державі.

2. Якщо відповідно до положень пункту 1 цієї статті фізична особа є резидентом обох Договірних Держав, її статус визначається згідно з такими правилами:

а) вона вважається резидентом тільки тієї Договірної Держави, де вона має місце постійного проживання; якщо вона має місце постійного проживання в обох Договірних Державах, вона вважається резидентом тільки тієї Договірної Держави, де вона має тісніші особисті й економічні зв'язки (центр життєвих інтересів);

б) якщо Договірна Держава, в якій вона має центр життєвих інтересів, не може бути визначена, або коли вона не має місця постійного проживання в жодній з Договірних Держав, вона вважається резидентом тільки тієї Договірної Держави, де вона звичайно проживає;

с) якщо вона звичайно проживає в обох Договірних Державах, або коли вона звичайно не проживає в жодній з них, вона вважається резидентом тільки тієї Договірної Держави, національною особою якої вона є;

д) якщо вона є національною особою обох Договірних Держав або не є національною особою жодної з них, то компетентні органи Договірних Держав вирішують це питання за взаємною згодою.

3. Якщо відповідно до положень пункту 1 цієї статті особа, що не є фізичною особою, є резидентом обох Договірних Держав, вона вважається резидентом тільки тієї Договірної Держави, де розміщений її фактичний керівний орган.

Стаття 5 Постійне представництво

1. Для розуміння цієї Конвенції термін «постійне представництво» означає постійне місце діяльності, через яке повністю або частково здійснюється підприємницька діяльність підприємства.

2. Термін «постійне представництво», зокрема, включає:

а) місце управління;

б) філіал;

с) офіс;

д) фабрику;

е) майстерню;

ф) установку або споруду для розвідки природних ресурсів;

g) шахту, нафтову або газову свердловину, кар'єр або будь-яке інше місце видобутку природних ресурсів; і

h) склад або іншу споруду, що використовується як торговельна точка.

3. Будівельний майданчик або будівельний чи складальний об'єкт утворюють постійне представництво, якщо тільки тривалість робіт, пов'язана з таким майданчиком або об'єктом перевищує 12 місяців;

4. Особа, яка здійснює діяльність на деякій відстані від берега в Договірній Державі у зв'язку з розвідкою або розробкою морського дна та надр та їх природних ресурсів, що знаходяться в цій Договірній Державі вважається такою, що здійснює підприємницьку діяльність через постійне представництво в цій Договірній Державі.

5. Незважаючи на попередні положення цієї статті, термін «постійне представництво» не включає:

a) використання споруд виключно з метою зберігання, показу або поставки товарів чи виробів, що належать підприємству;

b) складування запасів товарів або виробів, що належать підприємству, виключно з метою зберігання, показу або поставки;

c) складування запасів товарів або виробів, що належать підприємству, виключно з метою переробки іншим підприємством;

d) утримання постійного місця діяльності виключно з метою закупівлі товарів чи виробів або для збирання інформації для підприємства;

e) утримання постійного місця діяльності виключно з метою здійснення для підприємства будь-якої іншої діяльності, яка має підготовчий або допоміжний характер;

f) утримання постійного місця діяльності виключно для здійснення будь-якої комбінації видів діяльності, перелічених у підпунктах від a) до e), за умови, що сукупна діяльність постійного місця діяльності, яка виникає внаслідок такої комбінації, має підготовчий або допоміжний характер.

6. Незважаючи на положення пунктів 1 і 2 цієї статті, якщо особа, інша ніж агент з незалежним статусом, до якого застосовується пункт 7, діє в Договірній Державі від імені підприємства іншої Договірної Держави то це підприємство вважатиметься таким, що має постійне представництво у першій-згаданій Договірній Державі стосовно діяльності, яку така особа здійснює для підприємства, якщо така особа:

a) має і звичайно використовує у цій Державі повноваження укладати контракти від імені підприємства, якщо тільки така діяльність не обмежується тією, що зазначається у пункті 5 цієї статті, яка, якщо і здійснюється через постійне місце діяльності, не перетворює це постійне місце підприємницької діяльності у постійне представництво відповідно до положень цього пункту; або

b) не має такого повноваження, але звичайно утримує у першій згаданій Державі запас товарів або виробів, з якого вона здійснює регулярні поставки товарів або виробів від імені підприємства та здійснює діяльність по продажу стосовно них, таку як реклама або діяльність що стосується організації попиту та збуту.

7. Підприємство не розглядається як таке, що має постійне представництво в Договірній Державі, лише якщо воно здійснює

підприємницьку діяльність у цій Державі через брокера, комісіонера чи будь-якого іншого агента з незалежним статусом за умови, що ці особи діють у межах своєї звичайної діяльності.

8. Той факт, що компанія, яка є резидентом Договірної Держави, контролює чи контролюється компанією, що є резидентом іншої Договірної Держави або яка здійснює підприємницьку діяльність у цій іншій Державі (через постійне представництво або будь-яким іншим чином), сам по собі не перетворює одну з цих компаній у постійне представництво іншої.

Стаття 6

Доходи від нерухомого майна

1. Доходи, що одержуються резидентом Договірної Держави від нерухомого майна (включаючи дохід від сільського або лісового господарства), яке знаходиться у іншій Договірній Державі, можуть оподатковуватись у цій іншій Державі.

2. Термін «нерухоме майно» має те значення, яке він має у законодавстві Договірної Держави, в якій знаходиться це майно. Цей термін повинен у будь-якому випадку включати майно, що відноситься до нерухомого майна, худобу і обладнання, використовувані в сільському і лісовому господарстві, права, до яких застосовуються положення загального права щодо земельної власності, узуфрукт нерухомого майна і права на змінні або фіксовані платежі як компенсація за розробку або право на розробку родовищ корисних копалин, джерел та інших природних ресурсів. Морські, річкові і повітряні судна не розглядаються як нерухоме майно.

3. Положення пункту 1 цієї статті застосовуються до доходів, одержуваних від прямого використання, здавання в оренду або використання в будь-якій іншій формі нерухомого майна.

4. Положення пунктів 1 і 3 цієї статті також застосовуються до доходів від нерухомого майна підприємства і до доходів від нерухомого майна, що використовується для надання незалежних особистих послуг.

Стаття 7

Прибуток від підприємницької діяльності

1. Прибуток підприємства Договірної Держави оподатковується тільки у цій Державі, якщо тільки підприємство не здійснює підприємницьку діяльність у іншій Договірній Державі через розташоване в ній постійне представництво. Якщо підприємство здійснює підприємницьку діяльність як зазначено вище, прибуток підприємства може бути оподаткований в іншій Державі, але тільки в тій частині, яка стосується цього постійного представництва.

2. З урахуванням положень пункту 3 цієї статті, якщо підприємство однієї Договірної Держави здійснює підприємницьку діяльність у іншій Договірній Державі через розташоване там постійне представництво, то в кожній Договірній Державі до цього постійного представництва відноситься прибуток, який воно могло б одержати, якби було окремим та самостійним підприємством, що здійснює таку саму або аналогічну діяльність у таких самих

або аналогічних умовах і діяло в повній незалежності від підприємства, постійним представництвом якого воно є.

3. При визначенні прибутку постійного представництва допускається віднімання витрат, понесених для цілей постійного представництва, включаючи управлінські та загально-адміністративні витрати, як у Державі, де розташоване постійне представництво, так і в будь-якому іншому місці.

4. У тій мірі, у якій в Договірній Державі визначення прибутку, що стосується постійного представництва, на базі пропорційного розподілу загальної суми прибутку підприємства між його різними підрозділами, є звичайною практикою, ніщо в пункті 2 цієї статті не перешкоджатиме цій Договірній Державі визначати оподатковуваний прибуток шляхом такого пропорційного розподілу, як це диктується практикою; обраний спосіб розподілу, однак, повинен бути таким, щоб його результати відповідали принципам, які містяться в цій статті.

5. Ніякий прибуток не належить постійному представництву на основі простої закупки постійним представництвом товарів або виробів для підприємства.

6. Для цілей попередніх пунктів прибуток, що відноситься до постійного представництва, визначається щороку одним і тим самим методом, якщо тільки немає достатньої і вагомої причини для зміни.

7. Якщо прибуток включає види доходів, які розглядаються окремо в інших статтях цієї Конвенції, положення цих статей не зачіпатимуться положеннями цієї статті.

Стаття 8

Міжнародні перевезення

1. Прибутки, одержані підприємством Договірної Держави від експлуатації морських або повітряних суден у міжнародних перевезеннях, оподатковуються лише в цій Державі.

2. Для цілей цієї статті прибутки одержані від здавання в оренду морських або повітряних суден у міжнародних перевезеннях включають прибутки, одержані від здавання в оренду морських або повітряних суден, якщо такі морські або повітряні судна експлуатуються у міжнародних перевезеннях або якщо такі прибутки від оренди є побічними стосовно інших прибутків, описаних у пункті 1 цієї статті.

3. Положення пункту 1 також застосовуються до прибутків від участі у пулі, спільному підприємстві чи міжнародному транспортному агентстві.

Стаття 9

Асоційовані підприємства

1. У випадку, коли:

а) підприємство Договірної Держави безпосередньо або опосередковано бере участь у керівництві, контролі або капіталі підприємства іншої Договірної Держави, або

b) одні й ті самі особи безпосередньо чи опосередковано беруть участь у керівництві, контролі, або капіталі підприємства однієї Договірної Держави і підприємства іншої Договірної Держави,

і в кожному випадку між двома підприємствами в їх комерційних або фінансових взаємовідносинах створюються або встановлюються умови, відмінні від тих, які мали б місце між двома незалежними підприємствами, тоді будь-який прибуток, який при відсутності таких умов міг би бути нарахований одному з них, але з причин наявності цих умов не був йому нарахований, може бути включений Договірною Державою до прибутку цього підприємства і відповідно оподаткований.

2. У випадку, коли одна Договірна Держава включає в прибутки підприємства цієї Держави і, відповідно, оподатковує прибутки, за якими підприємство іншої Договірної Держави було оподатковано в цій іншій Державі, і прибутки, таким чином включені, є за вимогою першої згаданої Держави прибутками, які були б нараховані підприємству першої згаданої Держави, якби умови взаємовідносин між двома підприємствами були б умовами, які існують між незалежними підприємствами, тоді ця інша Держава повинна зробити відповідні поправки в сумі податку, що стягується з цих прибутків. При визначенні такої поправки повинні бути розглянуті інші положення цієї Конвенції, а компетентні органи Договірних Держав будуть консультуватися один з одним у разі необхідності.

Стаття 10 Дивіденди

1. Дивіденди, що сплачуються компанією, яка є резидентом однієї Договірної Держави резиденту іншої Договірної Держави, можуть оподатковуватись у цій іншій Державі.

2. Однак такі дивіденди можуть також оподатковуватись у Договірній Державі, резидентом якої є компанія, що сплачує дивіденди, і відповідно до законодавства цієї Держави, але якщо одержувач є фактичним власником дивідендів, податок, що стягується таким чином, не повинен перевищувати:

a) 5 відсотків від загальної суми дивідендів, якщо право на дивіденди фактично має компанія (яка не є товариством), яка володіє безпосередньо принаймні 25 відсотками капіталу компанії, що сплачує дивіденди;

b) 15 відсотків від загальної суми дивідендів у всіх інших випадках.

Спосіб застосування цих обмежень встановлюється компетентними органами Договірних Держав за взаємною домовленістю.

Цей пункт не стосується оподаткування прибутку компанії, з якого виплачуються дивіденди.

3. Термін «дивіденди» при використанні в цій статті означає дохід від акцій, або інших прав, які не є борговими вимогами, а також будь-який інший дохід або розподіл прирівняний до доходу від акцій відповідно до податкового законодавства Договірної Держави, резидентом якої є компанія, що розподіляє дивіденди, прибуток чи здійснює розподіл.

4. Положення пунктів 1 і 2 цієї статті не застосовуються, якщо особа – фактичний власник дивідендів, яка є резидентом Договірної Держави, здійснює

підприємницьку діяльність у іншій Договірній Державі, резидентом якої є компанія, що сплачує дивіденди, через розташоване в ній постійне представництво, або надає в цій іншій Державі незалежні особисті послуги з розташованої в ній постійної бази, і холдинг, стосовно якого сплачуються дивіденди, дійсно пов'язаний з такими постійним представництвом або постійною базою. В такому випадку, залежно від обставин, застосовуються положення статті 7 або статті 14 цієї Конвенції.

5. Якщо компанія, яка є резидентом однієї Договірної Держави, одержує прибуток або доходи з іншої Договірної Держави, ця інша Держава не може стягувати будь-яких податків на дивіденди, що сплачуються компанією, за винятком, коли ці дивіденди сплачуються резиденту цієї іншої Держави, або якщо холдинг, стосовно якого сплачуються дивіденди, дійсно пов'язаний з постійним представництвом або постійною базою, розташованих у цій іншій Державі, або стягувати з нерозподіленого прибутку податки на нерозподілений прибуток, навіть якщо дивіденди сплачуються або нерозподілений прибуток складається повністю або частково з прибутку або доходу, що утворюються у цій іншій Державі.

Стаття 11 Проценти

1. Проценти, що виникають в одній Договірній Державі і сплачуються резиденту іншої Договірної Держави, можуть оподатковуватись у цій іншій Державі.

2. Однак, такі проценти можуть також оподатковуватись у тій Договірній Державі, в якій вони виникають, і відповідно до законодавства цієї Держави, але якщо особа - фактичний власник процентів є резидентом іншої Договірної Держави, податок, що стягується таким чином, не повинен перевищувати 10 відсотків від загальної суми процентів.

3. Незважаючи на положення пункту 2 цієї статті, будь-які такі відсотки, що вказані в пункті 1 цієї статті оподатковуються 5 відсотками від загальної суми процентів, якщо такі проценти виникають в Договірній Державі та сплачуються:

i) в зв'язку з продажем в кредит будь-якого промислового, комерційного або наукового обладнання;

ii) відносно будь-якої позики, що надається банком.

Спосіб застосування цих обмежень встановлюється компетентними органами Договірних Держав за взаємною домовленістю.

4. Термін «проценти» при використанні в цій статті означає дохід від боргових вимог будь-якого виду, незалежно від іпотечного забезпечення і незалежно від володіння правом на участь у прибутках боржника, і зокрема, дохід від урядових цінних паперів і дохід від облігацій чи боргових зобов'язань, включаючи премії та винагороди, що сплачуються стосовно таких цінних паперів, облігацій та боргових зобов'язань а також будь-який інший дохід, прирівняний до доходу від грошової позики відповідно до законодавства Держави, в якій виникає дохід, але не включає будь-яких інших доходів які вважається дивідендами відповідно до статті 10.

5. Положення пунктів 1, 2 і 3 цієї статті не застосовуються, якщо особа – фактичний власник процентів, яка є резидентом однієї Договірної Держави, здійснює підприємницьку діяльність у іншій Договірній Державі, в якій виникають проценти, через розташоване там постійне представництво або надає в цій іншій Державі незалежні особисті послуги з розташованої там постійної бази, і боргова вимога, на підставі якої сплачуються проценти, дійсно відноситься до такого постійного представництва або постійної бази. У такому випадку, залежно від обставин, застосовуються положення статті 7 або статті 14 цієї Конвенції.

6. Вважається, що проценти виникають у Договірній Державі, якщо платником є резидент цієї Держави. Проте, якщо особа, що сплачує проценти, незалежно від того, є вона резидентом Договірної Держави чи ні, має в Договірній Державі постійне представництво чи постійну базу, у зв'язку з якими виникла заборгованість, за якою сплачуються проценти, і витрати зі сплати цих процентів несе постійне представництво або постійна база, то вважається, що такі проценти виникають у Державі, в якій знаходиться постійне представництво або постійна база.

7. Якщо з причин особливих відносин між платником і особою – фактичним власником процентів, або між ними обома і будь-якою іншою особою, сума сплачуваних процентів, що стосується боргової вимоги, на підставі якої вона сплачується, перевищує суму, яка була б погоджена між платником і особою – фактичним власником процентів при відсутності таких відносин, положення цієї статті застосовуються тільки до останньої згаданої суми. У такому випадку надмірна частина платежу, як і раніше, підлягає оподаткуванню відповідно до законодавства кожної Договірної Держави з належним урахуванням інших положень цієї Конвенції.

8. Незважаючи на положення пункту 2 цієї статті, проценти, які виникають в Договірній Державі звільняються від оподаткування в такій Державі, якщо:

а) фактичним власником процентів є Уряд іншої Договірної Держави або будь-яке агентство, що уповноважене Урядом такої іншої Договірної Держави, або

б) такі проценти сплачуються –

і) відносно будь-якої позики наданої, гарантованої чи застрахованої, або

ii) відносно будь-якої боргової вимоги будь-якого виду, що гарантована, застрахована або прямо чи опосередковано фінансується від імені або Урядом кожної з Договірних Держав або будь-яке агентство, що уповноважене Урядом Договірних Держав.

Стаття 12

Роялті

1. Роялті, які виникають в одній Договірній Державі і сплачуються резиденту іншої Договірної Держави, можуть оподатковуватись у цій іншій Державі.

2. Термін «роялті» при використанні в цій статті означає платежі будь-якого виду, що одержуються як винагорода за користування або за надання права користування будь-яким авторським правом на літературні твори, твори мистецтва або науки включаючи кінематографічні фільми, будь-яким патентом, торговою маркою, таємною формулою або процесом, або за інформацію щодо промислового, комерційного або наукового досвіду.

3. Однак, такі роялті можуть також оподатковуватись у тій Договірній Державі, в якій вони виникають, і відповідно до законодавства цієї Держави, але якщо особа - фактичний власник роялті є резидентом іншої Договірної Держави, податок, що стягується таким чином, не повинен перевищувати 10 відсотків від загальної суми роялті. Спосіб застосування цих обмежень встановлюється компетентними органами Договірних Держав за взаємною домовленістю.

4. Незважаючи на положення пункту 3 цієї статті, у випадку сплати роялті відносно будь-яких авторських прав на наукові твори, будь-якого патенту, торгової марки, таємної формули, процесу або інформації щодо промислового, комерційного або наукового досвіду, податок, що стягується таким чином, не повинен перевищувати 5 відсотків від загальної суми роялті. Спосіб застосування цих обмежень встановлюється компетентними органами Договірних Держав за взаємною домовленістю.

5. Положення пунктів 1, 3 і 4 цієї статті не застосовуються, якщо особа – фактичний власник роялті, яка є резидентом однієї Договірної Держави, здійснює підприємницьку діяльність у іншій Договірній Державі, в якій виникають роялті, через розташоване там постійне представництво або надає в цій іншій Державі незалежні особисті послуги з розташованої там постійної бази, і право на використання або право власності, щодо яких сплачуються роялті, дійсно відноситься до такого постійного представництва або постійної бази. У такому випадку, залежно від обставин, застосовуються положення статті 7 або статті 14 цієї Конвенції.

6. Якщо з причин особливих відносин між платником і фактичним власником роялті, або між ними обома і будь-якою іншою особою, сума роялті, яка відноситься до використання, права використання або інформації, у зв'язку з якими вони сплачуються, перевищує суму, яка була б узгоджена між платником і фактичним власником роялті за відсутністю таких відносин, положення цієї статті застосовуватимуться тільки до останньої згаданої суми. У цьому випадку надмірна частина платежу, як і раніше, підлягає оподаткуванню відповідно до законодавства кожної Договірної Держави, з належним урахуванням інших положень цієї Конвенції.

7. Вважається, що роялті виникають у Договірній Державі, якщо платником є резидент цієї Держави. Проте, якщо особа, що сплачує роялті, незалежно від того, є вона резидентом Договірної Держави чи ні, має у Договірній Державі постійне представництво або постійну базу, у зв'язку з якими виникло зобов'язання сплатити роялті, і витрати по сплаті цих роялті несе постійне представництво або постійна база, то вважається, що такі роялті виникають у Державі, в якій розташоване постійне представництво або постійна база.

Стаття 13

Доходи від відчуження майна

1. Доходи, що одержуються резидентом Договірної Держави від відчуження нерухомого майна, як воно визначено у статті 6 цієї Конвенції яке знаходиться у іншій Договірній Державі, можуть оподатковуватись у цій іншій Договірній Державі.

2. Доходи, одержувані резидентом Договірної Держави від відчуження:

а) акцій, інших ніж ті акції, що котируються на визнаній фондовій біржі, які одержують їх вартість або більшу частину вартості прямо або опосередковано від нерухомого майна, розташованого в іншій Договірній Державі, або

б) паїв у товаристві, або будь-якої іншої установи активи яких складаються переважно з нерухомого майна, розташованого в іншій Договірній Державі, або з акцій, як вони визначені в підпункті а) цього пункту, можуть оподатковуватись у цій іншій Державі.

3. Доходи, отримані резидентом Договірної Держави від відчужування акцій, участі або інших прав у володінні капіталу компанії, яка є резидентом іншої Договірної Держави можуть оподатковуватись у цій іншій Договірній Державі, якщо одержувач таких доходів, протягом дванадцятимісячного періоду, що передує такому відчуженню, здійснює участь прямо або посередньо у володінні принаймні 25% капіталу такої компанії. Положення цього пункту не застосовуватимуться, якщо такі доходи були отримані як наслідок реорганізації, злиття або поділу компаній або подібних операцій.

4. Доходи від відчуження рухомого майна, що формує частину комерційного майна постійного представництва, яке підприємство Договірної Держави має в іншій Договірній Державі, або рухомого майна, яке відноситься до постійної бази, що використовується резидентом Договірної Держави в іншій Договірній Державі для цілей надання незалежних особистих послуг, які включають такі доходи від відчуження такого постійного представництва (окремо чи в сукупності з цілим підприємством) або такої постійної бази, можуть оподатковуватись у цій іншій Державі.

5. Доходи від відчуження морських або повітряних суден, що експлуатуються у міжнародних перевезеннях підприємством Договірної Держави, або рухомого майна, що відноситься до експлуатації таких морських, або повітряних суден, оподатковуються тільки в цій Договірній Державі.

6. Доходи від відчуження будь-якого майна, іншого ніж те, про яке йдеться у попередніх пунктах цієї статті, оподатковуються тільки в тій Договірній Державі, резидентом якої є особа, що відчужує майно.

7. Положення пункту 6 цієї статті не впливають на право Договірної Держави накладати, відповідно до свого законодавства, податок на доходи від відчуження будь-якого майна, отриманого особою, яка є резидентом іншої Договірної Держави і була резидентом першої згаданої Держави в будь-який час протягом п'яти років безпосередньо перед відчуженням майна, якщо воно було у власності фізичної особи до того як вона стала резидентом іншої Держави.

Стаття 14

Незалежні особисті послуги

1. Дохід, що одержується резидентом однієї Договірної Держави щодо професійних послуг чи іншої діяльності незалежного характеру, оподатковується тільки в цій Державі, за винятком випадку, коли він володіє постійною базою, що регулярно використовується ним в іншій Договірній Державі з метою здійснення своєї діяльності. Якщо він володіє такою постійною базою, то тільки та частина прибутку, що відноситься до такої постійної бази може бути оподаткована у цій іншій Державі.

2. Термін «професійні послуги» включає, зокрема, незалежну наукову, літературну, артистичну, освітню або викладацьку діяльність, а також незалежну діяльність лікарів, адвокатів, інженерів, архітекторів, стоматологів і бухгалтерів.

Стаття 15

Залежні особисті послуги

1. З урахуванням положень статей 16, 18, 19 та 20 цієї Конвенції платня, заробітна плата та інші подібні винагороди, одержувані резидентом Договірної Держави у зв'язку з роботою за наймом, оподатковуються тільки в цій Державі, якщо тільки робота за наймом не здійснюється в іншій Договірній Державі. Якщо робота за наймом здійснюється таким чином, то винагорода, одержана у зв'язку із цим, може оподатковуватись у цій іншій Державі.

2. Незалежно від положень пункту 1 цієї статті винагорода, що одержується резидентом Договірної Держави у зв'язку з роботою за наймом, здійснюваною в іншій Договірній Державі, оподатковується тільки в першій згаданій Державі, якщо:

а) одержувач перебуває в іншій Державі протягом періоду або періодів, що не перевищують у сукупності 183 днів у будь-якому дванадцятимісячному періоді, що починається або закінчується протягом фінансового року іншої Держави, і

б) винагорода сплачується наймачем або від імені наймача, який не є резидентом іншої Держави, і

с) витрати зі сплати винагород не несуть постійне представництво або постійна база, які наймач має в іншій Державі.

3. Незалежно від попередніх положень цієї статті, винагорода, одержувана у зв'язку з роботою за наймом, що здійснюється на борту морського або повітряного судна, яке експлуатується в міжнародних перевезеннях підприємством Договірної Держави, може оподатковуватись у цій Договірній Державі.

Стаття 16

Директорські гонорари

Директорські гонорари та інші аналогічні виплати, які одержуються резидентом однієї Договірної Держави в якості члена ради директорів компанії,

яка є резидентом іншої Договірної Держави, можуть оподатковуватись у цій іншій Державі.

Стаття 17 Артисти і спортсмени

1. Незалежно від положень статей 14 і 15 цієї Конвенції, дохід, що одержується резидентом Договірної Держави як працівником мистецтв, таким як артист театру, кіно, радіо чи телебачення, або музикантом, або як спортсменом від його особистої діяльності, що здійснюється в іншій Договірній Державі, може оподатковуватись у цій іншій Державі.

2. Якщо дохід від особистої діяльності, здійснюваної працівником мистецтв або спортсменом у цій своїй якості, нараховується не самому працівнику мистецтв чи спортсмену, а іншій особі, цей дохід може, незалежно від положень статей 7, 14 і 15 цієї Конвенції, оподатковуватись у Договірній Державі, в якій здійснюється діяльність працівника мистецтв чи спортсмена.

3. Положення пунктів 1 і 2 цієї статті не застосовуються до доходів від діяльності в Договірній Державі артиста або спортсмена, якщо цей візит до цієї Держави суттєвою мірою фінансується за рахунок суспільних фондів однієї або обох Договірних Держав, або їх адміністративно-територіальними одиницями, або місцевими органами влади. У такому випадку, дохід оподатковуватиметься тільки в тій Договірній Державі, резидентом якої є артист або спортсмен.

Стаття 18 Пенсії та ануїтети

1. Відповідно до положень пункту 2 статті 19 цієї Конвенції пенсії та інші подібні винагороди, що сплачуються як відшкодування за роботу в минулому резиденту Договірної Держави, і будь-які ануїтети, сплачувані такому резиденту, оподатковуються тільки в тій Державі.

2. Термін «ануїтет» означає встановлену суму, сплачувану фізичній особі періодично в установлений час протягом її життя або визначеного або встановленого проміжку часу, за зобов'язаннями зробити зворотні платежі для адекватної та повної компенсації у грошах або вартості грошей.

3. Незважаючи на положення пункту 1 цієї статті, пенсії та інші подібні платежі, що сплачуються за державним пенсійним забезпеченням Договірної Держави, підлягають оподаткуванню тільки в цій Державі.

Стаття 19 Державна служба

1. а) Заробітна плата, платня та інша подібна винагорода інша, ніж пенсія, що сплачується Договірною Державою або її адміністративно-територіальною одиницею, або місцевими органами влади будь-якій фізичній особі за службу, здійснювану для цієї Держави або її адміністративно-територіальної одиниці, або місцевого органу влади за виконання функцій урядового характеру, оподатковується тільки в цій Державі.

b) Проте, така заробітна плата, платня та інша подібна винагорода оподатковується тільки в іншій Договірній Державі, якщо послуги надаються у цій Державі і фізична особа є резидентом цієї Держави, яка:

(i) є національною особою цієї Держави; або

(ii) не стала резидентом цієї Держави тільки з метою здійснення служби.

2. а) Будь-яка пенсія, яка сплачується Договірною Державою або її адміністративно-територіальною одиницею, або місцевим органом влади, або із створених ними фондів фізичній особі за службу, здійснювану для цієї Держави або її адміністративно-територіальної одиниці, або місцевого органу влади за виконання функцій урядового характеру, оподатковується тільки в цій Державі.

b) Проте, така пенсія оподатковується тільки в іншій Договірній Державі, якщо фізична особа є її резидентом та національною особою цієї Держави.

3. Положення статей 15, 16, 17 і 18 цієї Конвенції застосовуються до заробітної плати, платні та іншої подібної винагороди і пенсій стосовно служби, що здійснюється у зв'язку із проведенням підприємницької діяльності Договірною Державою або її адміністративно-територіальною одиницею, або місцевим органом влади.

Стаття 20

Студенти

Платежі, одержувані з метою оплати проживання, навчання або професійної підготовки студентом, стажистом або практикантом, який безпосередньо до приїзду в одну Договірну Державу був резидентом іншої Договірної Держави і перебуває в першій згаданій Державі виключно з метою навчання чи професійної підготовки, не оподатковується в цій іншій Державі за умови, що такі платежі здійснюються із джерел, які знаходяться за межами цієї Держави.

Стаття 21

Інші доходи

1. Види доходів резидента Договірної Держави, незалежно від джерела їх виникнення, про які не йдеться мова у попередніх статтях цієї Конвенції, оподатковуються тільки в цій Державі.

2. Положення пункту 1 цієї статті не застосовуються до доходів інших, ніж доходи від нерухомого майна, визначеного в пункті 2 статті 6 цієї Конвенції, якщо одержувач таких доходів є резидентом однієї Договірної Держави, здійснює підприємницьку діяльність у іншій Договірній Державі через розташоване в ній постійне представництво або надає в цій іншій Державі незалежні особисті послуги через розташовану там постійну базу, і право або майно, у зв'язку з яким одержано дохід, дійсно пов'язані з таким постійним представництвом або постійною базою. В такому випадку застосовуються положення статті 7 або статті 14 цієї Конвенції залежно від обставин.

3. Незважаючи на положення пунктів 1 і 2 цієї статті, види доходів резидента Договірної Держави, які не розглядаються в попередніх статтях цієї Конвенції, і виникають в іншій Договірній Державі, можуть також бути оподатковані в цій іншій Державі.

Стаття 22

Усунення подвійного оподаткування

1. З урахуванням положень законодавства України, що стосується звільнення податку, сплаченого на території за межами України (які не будуть суперечити головним принципам цього пункту), ірландський податок, сплачуваний за законодавством Ірландії, та відповідно до цієї Конвенції прямо або шляхом вирахування з прибутку, доходів або майна, що підлягає оподаткуванню, із джерел в Ірландії, буде робитись знижка у вигляді кредиту проти будь-якого українського податку, обчислюваного стосовно того ж прибутку, доходу або майна, стосовно яких обчислюється Ірландський податок. Ці вирахування у будь-якому випадку не повинні перевищувати тієї частини українського податку, розраховану до надання вирахування стосовно доходу або майна, які можуть оподатковуватись у Ірландії залежно від обставин.

2. З урахуванням положень законодавства Ірландії, які стосуються надання звільнення проти ірландського податку, сплаченого на території за межами Ірландії (які не будуть суперечити головним принципам цього пункту):

а) український податок, що сплачується відповідно до законодавства України і відповідно до положень цієї Конвенції прямо або шляхом вирахування з прибутку, доходів або доходів від приросту вартості майна із джерел в Україні (за винятком випадку дивідендів, коли податок в Україні сплачується у відношенні прибутку, із якого сплачуються дивіденди), буде робитись знижка у вигляді кредиту проти будь-якого ірландського податку, обчисленого у відношенні того ж прибутку, доходу або оподатковуваних доходів, у відношенні яких підраховується податок України;

б) у відношенні дивідендів, сплачуваних компанією, що є резидентом України, компанії, яка є резидентом Ірландії і контролює прямо або опосередковано щонайменше 25 відсотків капіталу з правом голосу в компанії, що сплачує дивіденди, у вигляді кредиту повинен бути взятий до розрахунку (у доповнення до будь-якого податку України, для якого кредит може бути наданий згідно з положеннями підпункту (а) цього пункту) український податок, що сплачується компанією у відношенні прибутку, із якого сплачуються дивіденди.

3. Якщо відповідно до будь-якого положення цієї Конвенції одержаний дохід, яким володіє резидент Договірної Держави, звільнено від податку у цій Державі, така Держава може, проте, при нарахуванні суми податку на залишок доходу такого резидента, прийняти до уваги звільнений від податку дохід.

4. Для цілей пунктів 1 і 2 цієї статті прибуток, дохід і приріст вартості нерухомого майна, що належать резиденту Договірної Держави, які можуть оподатковуватись у іншій Договірній Державі відповідно до цієї Конвенції,

будуть вважатись такими, що виникають із джерел у цій іншій Договірній Державі.

Стаття 23 Недискримінація

1. Національні особи однієї Договірної Держави не піддаються в іншій Договірній Державі будь-якому оподаткуванню, або їм не пред'являють будь-яких пов'язаних із оподаткуванням вимог, які є іншими або більш обтяжливими ніж оподаткування, або пов'язані з оподаткуванням вимог, яким піддаються або можуть піддаватись національні особи цієї іншої Держави. Це положення також застосовується, незважаючи на положення статті 1, до фізичних осіб, які не є резидентами однієї або обох Договірних Держав.

2. Оподаткування постійного представництва, яке підприємство Договірної Держави має в іншій Договірній Державі, не буде менш сприятливим у цій іншій Державі, ніж оподаткування підприємств цієї іншої Держави, які здійснюють подібну діяльність. Це положення не повинно тлумачитись як таке, що зобов'язує одну Договірну Державу надавати резидентам іншої Договірної Держави будь-які особисті пільги, звільнення і знижки в оподаткуванні на підставі громадянського статусу або сімейних зобов'язань, які вона надає своїм власним резидентам.

3. За винятком випадків, коли застосовуються положення пункту 1 статті 9, пункту 7 статті 11 або пункту 6 статті 12 цієї Конвенції, проценти, роялті та інші виплати, що сплачуються підприємством Договірної Держави резиденту іншої Договірної Держави, з метою визначення оподатковуваного прибутку такого підприємства підлягають вирахуванню на тих же умовах, так, якби вони сплачувались резиденту першої згаданої Держави.

4. Підприємства Договірної Держави, капітал яких повністю або частково належить або контролюється безпосередньо чи опосередковано одним або кількома резидентами іншої Договірної Держави, не піддаватимуться в першій згаданій Державі будь-якому оподаткуванню, або їм не пред'являтимуться будь-які пов'язані з оподаткуванням вимоги, які є іншими або більш обтяжливим ніж оподаткування і пов'язані з оподаткуванням вимоги, яким піддаються або можуть піддаватись інші подібні підприємства першої згаданої Держави.

5. Положення цієї статті застосовуватимуться до податків, які розглядаються цією Конвенцією.

Стаття 24 Процедура взаємного узгодження

1. Якщо особа вважає, що в результаті дій однієї або обох Договірних Держав вона піддається чи піддаватиметься оподаткуванню, яке не відповідає положенням цієї Конвенції, вона може, незалежно від засобів правового захисту, передбачених національним законодавством цих Держав, передати свою справу до компетентного органу Договірної Держави, резидентом якої вона є, або, якщо її справа підпадає під дію пункту 1 статті 23, тієї Договірної

Держави, національною особою якої вона є. Ця справа повинна бути представлена протягом трьох років з моменту першого повідомлення про дії, що призводять до оподаткування, що не відповідає положенням цієї Конвенції.

2. Компетентний орган прагнучиме, якщо вважатиме заперечення обґрунтованим і якщо сам не в змозі дійти до задовільного рішення, вирішити справу за взаємною згодою з компетентним органом іншої Договірної Держави з метою уникнення оподаткування, яке не відповідає Конвенції. Будь-яка досягнута домовленість повинна виконуватись незалежно від будь-яких обмежень в часі, передбачених національним законодавством Договірних Держав.

3. Компетентні органи Договірних Держав прагнутимуть вирішити за взаємною згодою будь-які суперечки або спірні питання щодо тлумачення або застосування Конвенції.

4. Компетентні органи Договірних Держав можуть вступати в прямі контакти один з одним з метою досягнення згоди в розумінні попередніх пунктів.

Стаття 25 Обмін інформацією

1. Компетентні органи Договірних Держав обмінюються інформацією, необхідною для виконання положень цієї Конвенції або національних законодавств Договірних Держав, що стосуються податків, на які поширюється Конвенція, тією мірою, в якій оподаткування не суперечить цій Конвенції. Обмін інформацією не обмежується статтями 1 та 2.

2. Будь-яка інформація, одержана Договірною Державою відповідно до пункту 1 цієї статті, вважається конфіденційною таким же чином, як і інформація, одержана відповідно до національного законодавства цієї Держави і розкриватиметься тільки особам або органам влади (включаючи суди і адміністративні органи), зайнятим оцінкою або збором, примусовим стягненням або судовим переслідуванням, або розглядом апеляцій стосовно податків, що зазначаються у пункті 1 цієї статті. Такі особи або органи використовуватимуть інформацію тільки з цією метою. Вони можуть розкривати інформацію в ході відкритого судового засідання або в судових рішеннях.

3. У жодному випадку положення пунктів 1 та 2 цієї статті не слід тлумачити як такі, що покладають на Договірну Державу зобов'язання:

а) здійснювати адміністративні заходи, такі, що суперечать законодавству та адміністративній практиці однієї або іншої Договірної Держави;

б) надавати інформацію, яку неможливо одержати за законодавством або в ході звичайної адміністративної практики однієї або іншої Договірної Держави;

в) надавати інформацію, яка розкриватиме будь-яку торговельну, підприємницьку, промислову, комерційну або професійну таємницю або торговельний процес, або інформацію, розкриття якої суперечило б інтересам державної політики.

4. Якщо інформація запитується Договірною Державою відповідно до цієї статті, інша Договірна Держава використовує свої міри щодо збору інформації з метою отримання інформації, стосовно якої здійснено запит, навіть тоді, коли ця інша Держава може не потребувати такої інформації для своїх власних податкових цілей. Зобов'язання, яке міститься у попередньому реченні, підлягає обмеженням, що містяться у пункті 3, але у жодному випадку такі обмеження не будуть розглядатися як такі, що дозволяють Договірній Державі відмовлятися від надання інформації виключно з тієї причини, що вона не має національного інтересу щодо такої інформації.

5. У жодному випадку положення пункту 3 цієї статті не будуть розглядатися як такі, що дозволяють Договірній Державі відхиляти надання інформації виключно тому, що інформація належить банку, іншій фінансовій установі, призначеній особі (номінальному власнику) або особі, що діє як агент або довірена особа, або тому, що вона відноситься до майнових часток в особі.

Стаття 26

Співробітники дипломатичних представництв і консульських установ

Ніщо в цій Конвенції не зачіпає податкових привілеїв співробітників дипломатичних представництв, або консульських установ за загальними нормами міжнародного права, або відповідно до положень спеціальних угод.

Стаття 27

Набрання чинності

1. Договірні Держави письмово повідомлять одна одну дипломатичними каналами про завершення всіх внутрішньодержавних процедур необхідних для набрання Конвенцією чинності. Ця Конвенція набирає чинності з дати отримання останнього письмового повідомлення, і її положення застосовуються:

а) стосовно податків, утриманих у джерела щодо сум, які виплачені або за якими надано кредит з або після першого січня календарного року, що настає за роком набрання Конвенцією чинності;

б) стосовно інших податків:

(i) у випадку України, які стягуються під час податкових періодів, що починаються на або після першого січня календарного року, що настає за датою набрання Конвенцією чинності;

(ii) у випадку Ірландії, які стягуються протягом будь-якого фінансового року стосовно корпоративного податку та протягом будь-якого податкового року стосовно податку на прибуток та податку на доходи від відчуження майна, що починається з або після першого січня календарного року, що настає за датою набрання Конвенцією чинності.

2. Стосовно відносин між Україною та Ірландією, Угода від 17 грудня 1986 між Урядом Союзу Радянських Соціалістичних Республік і Урядом Ірландії про уникнення подвійного оподаткування повітряного транспорту та їх робітників припинить свою дію з дати набрання чинності цією Конвенцією.

Стаття 28
Термін дії та припинення

Ця Конвенція буде залишатися чинною до припинення її дії однією з Договірних Держав. Будь-яка Договірна Держава може припинити дію цієї Конвенції, шляхом направлення дипломатичними каналами письмового повідомлення про свій намір припинити її дію за шість місяців до закінчення будь-якого календарного року, що настає по закінченню п'яти років з дати набрання чинності цією Конвенцією.

У такому разі чинність Конвенції буде припинено:

а) стосовно податків, утриманих у джерела, щодо сум, які виплачені або за якими надано кредит з або після першого січня календарного року, що настає за датою надання повідомлення; та

б) стосовно інших податків:

(i) у випадку України, які стягуються під час податкових періодів, що починаються на або після першого січня календарного року, що настає за датою надання повідомлення;

(ii) у випадку Ірландії, які стягуються протягом будь-якого фінансового року стосовно корпоративного податку та протягом будь-якого податкового року стосовно податку на прибуток та податку на доходи від відчуження майна, що починається на або після першого січня, що настає за датою надання повідомлення.

На посвідчення чого ті, що нижче підписалися, відповідним чином на те уповноважені, підписали цю Конвенцію.

Вчинено в м. _____ «__» _____ 20__ р. в двох примірниках українською та англійською мовами, при цьому обидва тексти є автентичними.

За Уряд України

За Уряд Ірландії

ПРОТОКОЛ

до Конвенції між Урядом України та Урядом Ірландії про уникнення подвійного оподаткування та запобігання податковим ухиленням стосовно податків на доходи та доходи від відчуження майна

При підписанні Конвенції між Урядом України та Урядом Ірландії про уникнення подвійного оподаткування та запобігання податковим ухиленням стосовно податків на доходи та доходи від відчуження майна, Сторони, що її підписали, домовились, що наступне положення буде становити невід'ємну частину цієї Конвенції.

До статті 7

Стосовно тлумачення пунктів 2 та 3 статті 7, Договірні Держави домовились посилатись на коментарі Моделі Конвенції про уникнення подвійного оподаткування доходів та капіталу ОЕСР по пунктах 2 та 3 статті 7 Моделі в її редакції з 15 червня 2005 року після прийняття шостої нової версії Моделі Радою ОЕСР.

До статей 11 та 12

Якщо після дати підписання цієї Конвенції, Україна погодиться в будь-якій іншій Конвенції про уникнення подвійного оподаткування надати звільнення від Українського податку щодо сплати процентів та роялті, які виникають в Україні, або застосує нижчі ставки Українського податку стосовно таких платежів ніж ті, які передбачені статтями 11 та 12 цієї Конвенції, то Договірні Держави матимуть право вести переговори про перегляд таких статей з метою застосування такого звільнення або нижчої ставки.

На посвідчення чого ті, що нижче підписалися, відповідним чином на те уповноважені, підписали цей Протокол.

Вчинено в м. _____ «__» _____ 20__ р. в двох примірниках українською та англійською мовами, при цьому обидва тексти є автентичними.

За Уряд України

За Уряд Ірландії